

Maaailmanmenestys – yli kaksi miljoonaa myytyä kirjaa!

MAAILMAN VIIIMEISET TYYPIT

TUHOOJAN TUKIKOHTA

NETFLIX

NETFLIX-
ALKUPERÄISSARJA

MAX BRALLIER

Kuvittanut DOUGLAS HOLGATE

WSOY

SUOMENTANUT AILA HERRONEN

Tässä olen mä. Jack
Sullivan. Maailmanlopun
toimintasankari.

Hirveä...

tuuli...

Mä ja mun parhaat kamut Quint, June ja Dirk
ollaan *kaikki* oltu toimintasankareita siitä lähtien,
kun maailmanloppu alkoi ja taivaalle repesi jättimäisiä
portaaleja, joista hirviöt ja zombit pääsivät toisesta
ulottuvuudesta meidän maailmaan.

Kaikki hirviöt eivät ole pahoja. Parista tuli jopa meidän ystäviä. Niin kuin Pallerosta.

Zombien tulon jälkeen elämä on muuttunut päivä päivältä hullummaksi. Mä siirryin seuraavalle tasolle ja sain TÄMÄN... kosmisen käden!

Sillä mä voin komentaa zombeja, mikä on ihan hullua hyvällä tavalla! Mutta se saattaa kaapata mun kehon ja mielen, mikä on ihan hullua huonolla tavalla!

Koska tämä on eeppinen hyvän ja pahan taistelu, mulla on tietysti arkkivihollinen: katala hirviö nimeltä Thrull.

Thrullilla on vain yksi tavoite: tuoda jumala nimeltä Rezzöch meidän ulottuvuuteen, jotta se voi tuhota maapallon. Hauska fakta: mä en halua, että maapallo tuhoetaan.

Koska mä, Quint ja Pallero halutaan eliminoida Thrull ja Rezzöch lopullisesti, me mentiin portaalin läpi hirviöulottuvuuteen!

Nyt meillä on vain hetki aikaa selvittää, miten me voidaan pelastaa maapallo ja päästä elossa kotiin. Ei mikään helppo tehtävä, koska armoton hullu tiedemieshirviö yrittää juuri tappaa mut...

Ja nyt... seikkailu jatkuu!

MAX BRALLIER & DOUGLAS HOLGATE

MAAILMAN VIIMEISET TYYPIT

TUHOOJAN TUKIKOHTA

Kymmenes
kirja.
Aika pitkä
seikkailu.

Meidän pitää
etsiä se, Jack.
Siitä tämä kirja
kertoo.

Kai.

Pöh.

Eli... missä
se Tuhoojan
tukikohta on,
Herra
Alaotsikko?

Suomentanut Aila Herronen

Werner Söderström Osakeyhtiö | Helsinki

Englanninkielinen alkuteos

The Last Kids on Earth:

The Destructor's Lair

Text copyright © 2025 by Max Brallier

Illustrations copyright © 2025 by Douglas Holgate

Suomenkielinen laitos © Aila Herronen ja WSOY 2026

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-50662-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

Lilalle ja Teddylle

– M.B.

Suklaalle ja jälkkärille!

– D.H.

1. luku

Mä en osannut kuvitella, että zombiarmeijan johtaminen on tällaista. Nämä on... ötököitä.

No okei, hirviö-ötököitä. *Zombiötököitä*. Tarkemmin ottaen herhipistiäisiä. Niin kuin laboratoriossa kyhättyjä mutanttiherhiläisiä, joiden selästä sojottaa roottorin lapa.

Ötököitä ne silti on.

Ne on kotoisin hirviöulottuvuudesta. Juuri samasta hirviöulottuvuudesta, missä mä nyt olen. Mä, mun paras kamu Quint Baker ja mun hirviökamu Pallero ollaan täällä, koska meidän pitää selvittää, miten me voidaan pelastaa meidän oma ulottuvuus. Ja siitä päästään tähän hetkeen.

Kaksi sekuntia sitten tapahtui näin: mä lähetin mun parannetuilla zombinkomennuskyvyilläni

kokonaisen parven zombiherhipistiäisiä suoraan kohti Tuholonkeroa, kaikista roistomaisinta roistoa...

Ja nyt koko parvi *läiskähtää* päin Tuholonkeroa! Tuholonkero on surisevien hirviöiden peitossa.

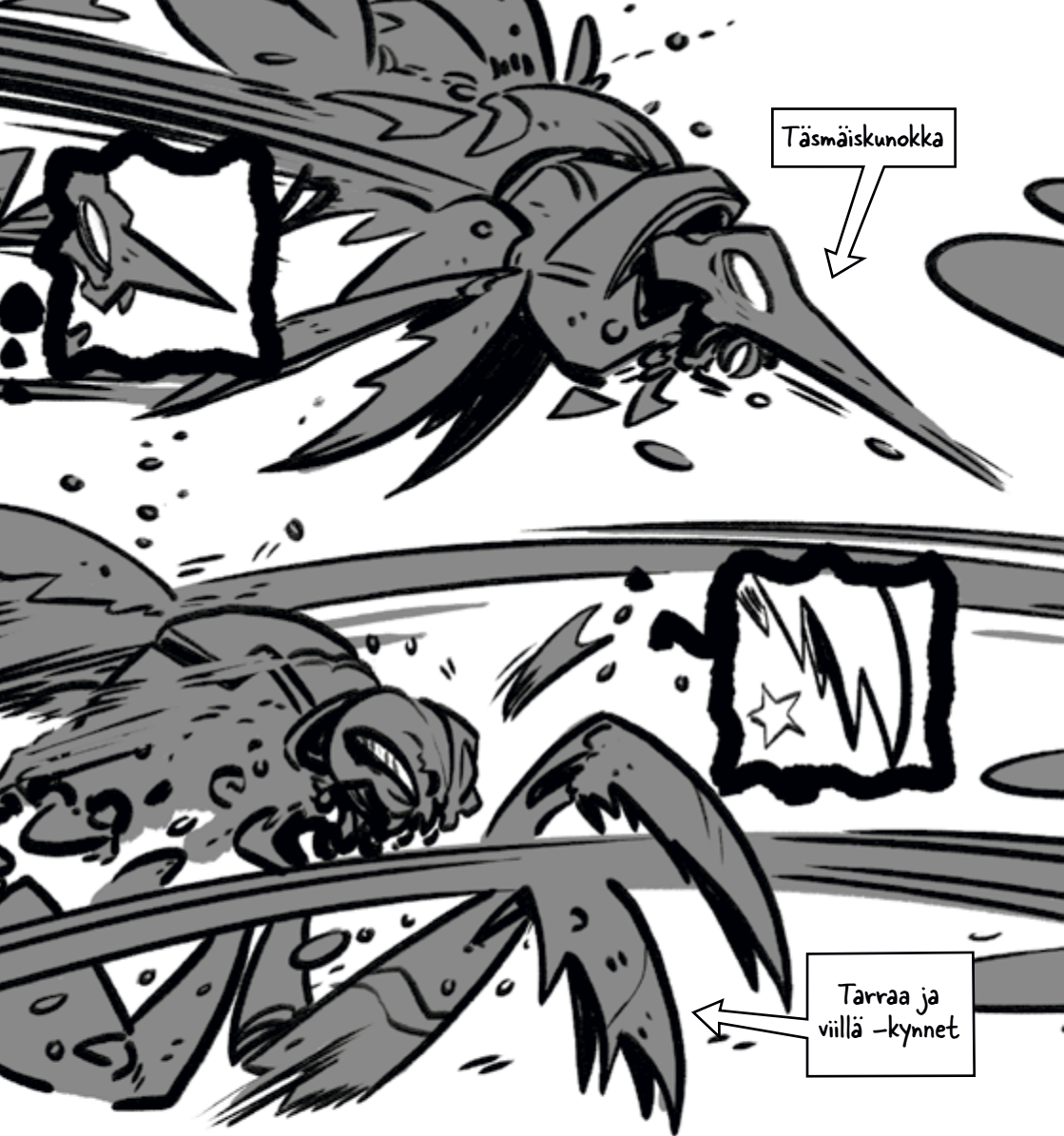
”Menkää pois! Häipykää! MINÄ KÄSKEN TEITÄ!” Tuholonkero ulvoo. Se heiluttaa villisti lonkerokäsiään ja läiskii sitä ahdistelevia herhipistiäisiä. ”Minä loin teidät! Minä tein teistä noin hurmaavia tuholaisia! Miten te kehtaatte käydä minun kimppuuni?”

Herhipistiäiset käy Tuholonkeron kimppuun, koska *mä* käskin. Nuo lentävät aseet on Tuholonkeron luomuksia, mutta se ei osannut arvata, että joku pahainen lapsi toisesta ulottuvuudesta voisi kaapata ne itselleen.

Mä marssin eteenpäin yksi *todella outo käsi* ojossa. Kosminen käsi. Se on mun käsi, mutta siinä on hirviöenergiaa, ja siitä on tullut taas kummallinen elävä versio Silpojasta, joka on mun luottoase. Mun päässä vilisee komentoja. Mä näen ne kuvina silmieni edessä kuin mulla olisi AR-lasit päässä. Nimesin ne mielipiirustuksiksi (koska olen huono keksimään nimiä) ja jokainen kuva esittää komentoa, jonka herhipistiäisille voi antaa.

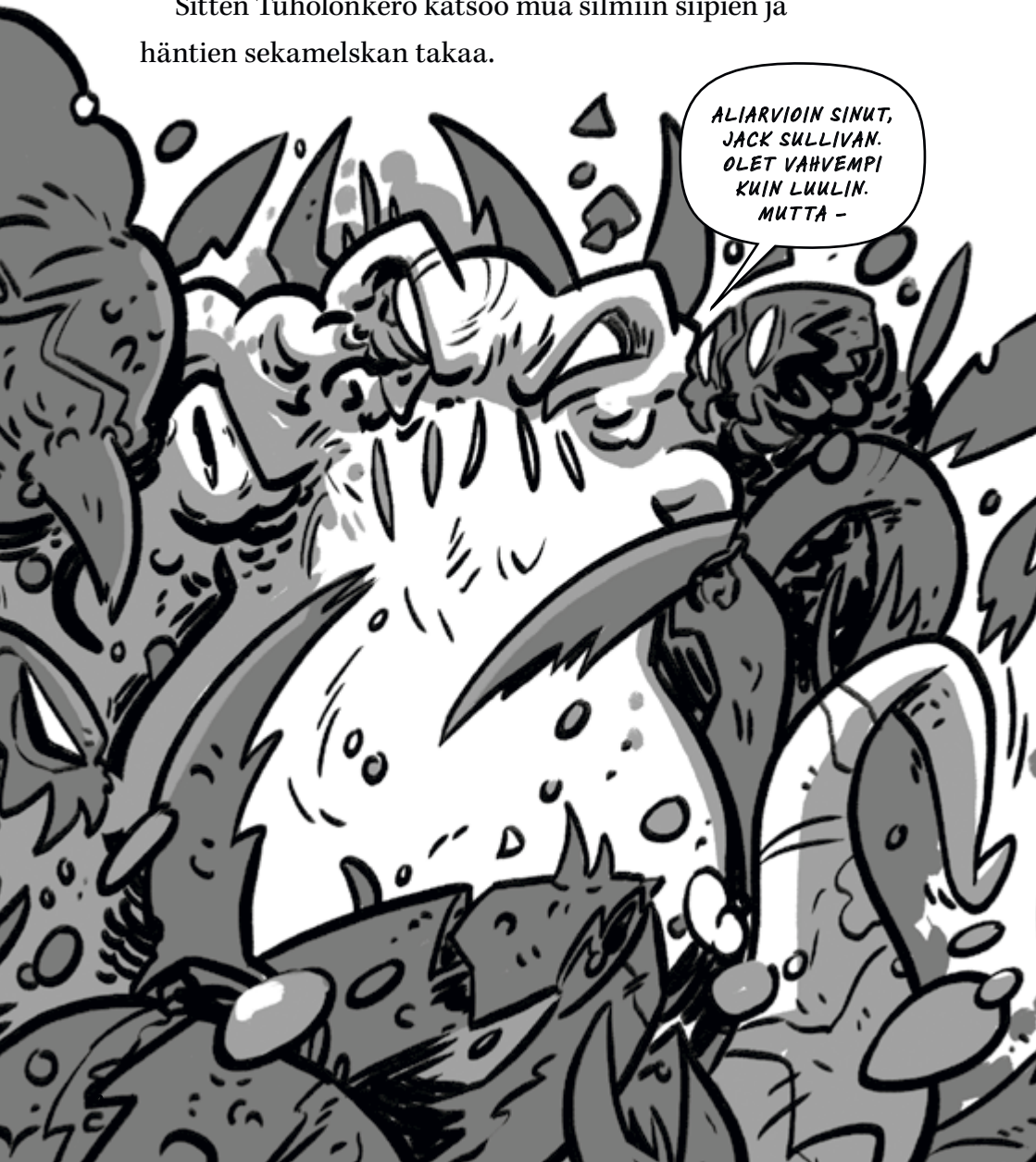
"Tuikatkaa! Tökkikää! Törkkikää! Energianeulatkaa!"
huudan ja lähetän käskyt ajatuksen voimalla
zombiarmeijalle. Harmi ettei energianeulaus ala t:llä.

Herhipistiäiset tottelee mun ohjeita. Ne kiittää ja viiltää ja ampuu energiapommeja pistinhännistään. Tuholonkeron lihassa on punaisia viiltoja. Se kiemurtelee ja kompuroi taaksepäin ja yrittää torjua jättiötököitä.

Tuholonkeron ruumis horjuu ja sen jalkalonkerot notkahtelee. Ihan kuin täysillä maahan paiskatulla painijalla, joka on menettämäisillään tajuntansa.

Sitten Tuholonkero katsoo mua silmiin siipien ja häntien sekamelskan takaa.

ALIARVIOIN SINUT,
JACK SULLIVAN.
OLET VAHVEMPI
KUIN LUULIN.
MUTTA -

”– et ole vielä nähnyt minua täysissä voimissani”,
Tuholonkero murisee ja läimäyttää tuhopistiäisiä
käsilonkeroillaan kuin piiskalla. ”Etkä nähnyt
uusimpia PARANNUKSIANI!”

”Ei taas!” voihkaisen. Olisi pitänyt arvata,
että hullu tiedemies Tuholonkero kehuskelee
joka taistelussa häiritsevän hengenvaarallisilla
kehonmuokkauksillaan.

Kuuluu hirvittävää lotinaa, ja yksi Tuholonkeron
käsilonkeroista alkaa muuttua. Ihon alla pullottaa
metallipiikkejä, jotka lävähtää ihon läpi.

”Pelottava metallin ja lihan yhdistelmä”,
Tuholonkero ilmoittaa ja sinkauttaa uuden aseensa
mua kohti kuin laakalyönnin.

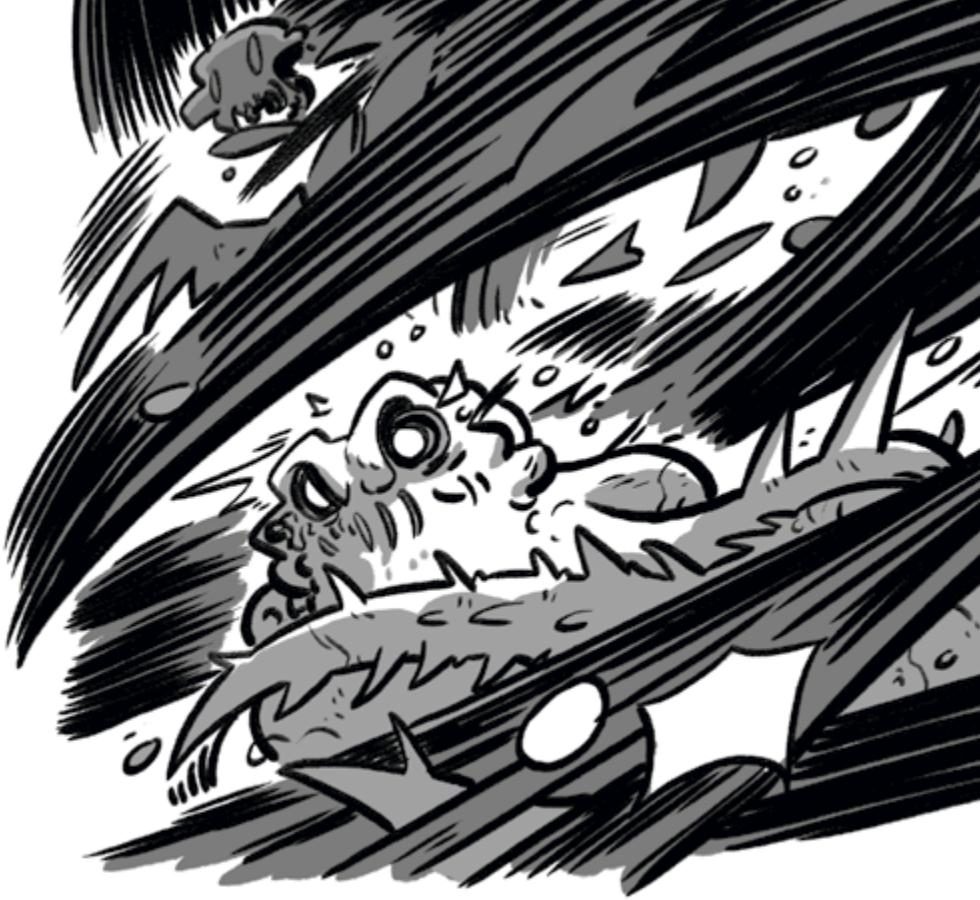
Lonkero osuu herkkukojuun, kiertyy sen ympärille
kuin anakonda ja rutistaa kojun kuin tyhjän
limutölkin. Kuuluu korviahuumaava *KRUNTS*, kun
koju riuhtaistaan maasta. Tuholonkero nostaa kojun
pääni päälle kuin jättiläisvasaran. Eli silloin mä olen
kai... naula.

Katselen tuhopistiäisiä. Mun pitää keksiä jotain ja äkkiä. Lopettaa tämä taistelu ennen kuin Tuholonkero alkaa hutkia mua kojulla kuin Mätki myyrää -pelissä.

Bingo.

”Häntätornado!” huudan ja sinkautan käskyn herhipistiäisille. Ne muodostaa heti hillittömän pyörremyrskyn. Silmissä vilisee, kun zombiötökät kieppuu pikavauhtia Tuholonkeron ympärillä.

Herhipistiäismyrskyn jokainen käänne saa Tuholonkeron kompuroimaan. Piikikkäät käsilonkerot viuhuu villisti, kunnes –

NAPS!

Tuholonkeron kovia kärsinyt käsilonkero napsahtaa poikki. Herkkukoku tipahtaa sen otteesta ja törmää päin patsasta, joita on kadun varressa muistomerkkien lomassa.

Tuholonkeron kasvot vääntyy raivosta. Sen ruumis värähtelee ja vilkkuu tummanvioletina.

”Me kohtaamme vielä, Jack Sullivan...” se ärisee.

Sitten –

LÄTS-PUUUM!

Nostan käden naaman eteen, kun mönjää ja limaa sinkoaa ilmaan siinä, missä Tuholonkero äsken seiso. Purkaus jää leijumaan ilmaan ja leviää hitaasti ulospäin kuin railot jäässä.

Äkkiä kuuluu kovaa hurrausta. Käännyyn hengästyneenä ja näen mun kamut. Quintin, Palleron ja Tähtimeren.

”Ai nurinpäin? En kai...” Mietin hetken. ”En mä varmaan kääntänyt sitä nurinpäin. Vai käänsinkö?”

”Minä olen nähnyt vähintään yhdeksäntoista kertaa, kun roisto käännetään nurinpäin”, Pallero sanoo. ”Ja tuo sotku näyttää nurinkäännetyn roiston sisälmyksiltä.”

”Eivät nuo ole sisälmyksiä”, Quint sanoo ja tutkii outoa violettia nestettä. Se roikkuu ilmassa, vaikka nesteen ei kuulu tehdä niin. ”Se on pikemminkin... mustetta.”

Muste haalistuu pois. Eikä sen takaa paljastu Tuholonkeroa. Se on poissa. Kadonnut näkyvistä kuin silmänkääntötempun tehnyt taikuri.

”Sinä pelotit sen tiehensä!” Quint hihkaisee. ”Ajoit sen takaisin... no, sinne missä sillä on tapana majailla.”

”Ei ole todellista!” voihkaisen pettyneenä. ”Voitto oli niin lähellä! Ihan niin kuin Mario, joka valmistautuu hyppäämään lipulle tason lopussa. Mutta sitten Tuholonkero vain *karkasi* paikalta!”

No, ainakaan se ei ole enää *täällä*. Onhan sekin jotain. Ihan kuin maailmankaikkeus olisi suonut meille pienen hengähdystauon loputtomista kosmisista iskuista suoraan pallean.

Katson kosmista kättä. Kun komensin ensimmäisen kerran Tähtimerta, käden outo, paksu iho muuntui Louisville Silpojaksi.

Se tapahtui taas täällä, kun komensin herhipistiäisten armeijaa. Nyt kun Tuholonkero on poissa ja taistelu on ohi, kumimainen materiaali palautuu tavalliseen, lähinnä kättä muistuttavaan muotoon. Kun katson sitä, tuntuu kuin näkymätön paino painaisi harteita. Ihan kuin jalkojen juuressa olisi pikkuruinen musta aukko, joka vetää mua alas. Jalat tutisee. Silmiin valuu hikeä.

”Tuntuuko musta vaan vai... onko tässä ulottuvuudessa tosi kuuma?” kysyn.

”Aika lämmin”, Quint vastaa.

Jack ja Quint ovat ansassa
hirviöulottuvuudessa. Estääkseen
Rezzöch Muinaisen paluun Maahan ja
sitä seuraavan täydellisen tuhon heidän
on päästävä kaikkein salaperäisimmän
hirviön puheille – eikä se ole
hirviöulottuvuudessa kovin helppoa!
Ennen paluuta Junen ja Dirkin luo
Jack joutuu taisteluun, joka muuttaa
kaiken, IHAN kaiken...

SUOSIKKI-
SARJAN
KYMMENES
OSA!

9 789510 506622

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-50662-2

Kannen suunnittelu: Jim Hoover

Kannen kuva: © Douglas Holgate, 2025